

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 217.895 van 13 februari 2012
in de zaak A. 199.487/XIV-32.927**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bruno Soenen
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Kortrijksesteenweg 597
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 11 maart 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 55.682 van 8 februari 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 6749 van 25 maart 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 1 februari 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annick Haegeman, die loco advocaat Bruno Soenen verschijnt voor de verzoeker, en attaché Katrien Allyns, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker komt naar eigen zeggen België binnen op 14 oktober 2009 en verklaart zich op 1 juni 2010 een vijfde maal vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, te dezen een adjunct-commissaris, neemt op 29 september 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 29 oktober 2010 tekent de verzoeker tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 8 februari 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een eerste middel de schending van artikel 51/4, § 1, tweede lid en § 3 en artikel 57/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van “een substantiële vormvereiste” op.

Hij voert aan dat volgens het bestreden arrest ook eentalige adjuncten de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kunnen vervangen. Vermits te dezen het Nederlands de taal van het onderzoek is, moet ook de beslissing in het Nederlands worden genomen. Volgens de verzoeker gaat het bestreden arrest tegen de wet in met het oordeel dat de ondertekening van een Nederlandstalige bestreden beslissing door een adjunct van de commissaris-generaal, die geen bewijs heeft geleverd van de kennis van de Nederlandse taal, wettig is. De twee adjunct-commissarissen moeten volgens artikel 57/4 van de Vreemdelingenwet het bewijs leveren van de kennis, de ene van de Nederlandse taal en de andere van de Franse taal. Daarom kon in het bestreden arrest niet wettig worden besloten dat bij het nemen van de beslissingen de kennis van de taal niet is vereist en dat de door de wet voorziene verdeling van de adjuncten is gerespecteerd indien vaststaat dat de Franstalige adjunct-commissaris ook Nederlandstalige beslissingen heeft genomen, zoals te dezen het geval was.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel.

Beoordeling

6.1. Artikel 51/4, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de taal van het onderzoek tevens de taal van de beslissing is waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

Te dezen is niet betwist dat zowel de stukken die de neerslag van het onderzoek vormen als de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, meer bepaald van een adjunct-commissaris, in het Nederlands zijn opgesteld, hetgeen de taal van het onderzoek was. Het eerste middel is in die mate ongegrond.

6.2. Uit artikel 57/4 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt bijgestaan door twee

adjunct-commissarissen die door hun diploma of hun taalrol het bewijs moeten leveren van de kennis, de ene van de Nederlandse taal, de andere van de Franse taal. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat twee adjunct-commissarissen werden voorzien om een taalkundig evenwicht te verzekeren, in het bijzonder om te voorkomen dat de beide adjunct-commissarissen het bewijs van dezelfde taal zouden leveren. (Parl. St. Kamer, 1986-1987, nr. 689/10, 55; Hand. Kamer, 1986-1987, 11 maart 1987, 1020) Een amendement om de commissaris-generaal van de ene taalrol te laten bijstaan door één adjunct-commissaris van de andere taalrol werd verworpen. (Parl. St. Senaat, 1986-1987, nr. 515, 79)

Artikel 57/9 van de Vreemdelingenwet bepaalt trouwens dat de bevoegdheden zoals te dezen worden uitgeoefend door de commissaris-generaal of bij delegatie door zijn adjuncten. Er is niet bepaald dat het om een adjunct met hetzelfde diploma of van dezelfde taalrol als de taal van de kwestieuze beslissing moet gaan. Overigens is nergens bepaald dat de commissaris-generaal tweetalig moet zijn, noch dat hij enkel beslissingen in zijn eigen taal kan nemen.

Naar luid van artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet zijn zowel de commissaris-generaal als zijn adjuncten “geheel onafhankelijk bij het nemen van hun beslissingen en adviezen”. Uit de voorbereidende werken van de Vreemdelingenwet blijkt dat de adjunct-commissarissen geen rijksambtenaren in de zin van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel zijn en dat zij hun beslissingen nemen zonder hiërarchisch ondergeschikt aan de bevoegde minister te zijn. Derhalve is de regel dat een eentalig rijksambtenaar rechtsgeldig enkel beslissingen kan nemen in de taalrol waarvoor hij benoemd is, niet op de adjunct-commissarissen van toepassing. (Parl. St. Kamer, 1986-1987, nr. 689/1, 12 en 24)

De gevolgtrekking van de verzoeker uit artikel 57/4 van de Vreemdelingenwet als zou de ene adjunct de commissaris-generaal bijstaan dan wel vervangen voor de Nederlandstalige beslissingen en de andere adjunct voor de Franstalige beslissingen, vindt dus geen steun in de wet. Evenmin blijkt wat dat betreft de schending van een substantieel vormvereiste. Het eerste middel is ook in die mate ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. De verzoeker werpt in een tweede middel de schending van artikel 48/3 (lees: 48/4) van de Vreemdelingenwet op. Hij voert aan dat een door de verwerende partij ongelooftwaardig geacht asielrelaas niet het gevaar onttrekt dat hem in het land van herkomst wacht. Hij komt immers uit een onveilig gebied en het feit van (zogenamd) geen persoonlijke vervolgingsfeiten te hebben gekend, mag de subsidiaire bescherming niet in de weg staan. Deze laatste bescherming is precies voorzien voor wie geen persoonlijke vervolgingsfeiten in de zin van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, heeft gekend maar wie wel een reëel risico kan lopen. De verzoeker verwijst daartoe naar talrijke informatiebronnen met betrekking tot de situatie in Somalië op dit ogenblik en op het ogenblik dat de verzoeker moeilijkheden begon te ondervinden en zijn land ontvlucht is.

8. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel.

Beoordeling

9. De verzoeker gaat er aan voorbij dat zijn aanvraag is afgewezen omwille van de ongelooftwaardigheid van zijn voorgehouden Somalische nationaliteit en afkomst. In het bestreden arrest wordt uitdrukkelijk gesteld dat de “verzoeker niet aannemelijk maakt van Somalië afkomstig te zijn en derhalve evenmin dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië”.

De aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met name wat betreft de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou lopen, niet met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. De verzoeker heeft door het afleggen van ongelooftwaardige verklaringen, in het bijzonder betreffende zijn voorgehouden Somalische nationaliteit en afkomst, zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk gemaakt. In het bestreden arrest kon aldus op wettige wijze op grond van de ongelooftwaardigheid van de verklaringen van de verzoeker tot het weigeren van de subsidiaire beschermingsstatus worden besloten. Het tweede middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertien februari tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XlVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen